

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 25 Ὀκτωβρίου 1883

Ἀριθ 26+140

ΡΟΚΟΣ ΧΟΙΔΑΣ

Βουλευτὴς Ἀττικῆς μὲ χίλιους ψήφους παραπάνω ἀπὸ τὸν Σκουζέ, καὶ βάζω σκοίχημα μιὰ δραχμὴ μὲ τὸν καθ' ἓνα.

Κύριε ὑπουργέ

ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν. Δὲν σοῦ λέμε, ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ, καὶ ὡς σὰν ἄνθρωπος, θὰ κάνης λάθη, διότι τὰ λάθη τοῦ ἀνθρώπου δίδονται, ὡς καθὼς λέει ἡ ἀρχαία παροιμία, ἅμ ὅταν ὁμως κάνης λάθη, ποῦ μοιάζουν κουταμάρες, θὰ πῆ, ἢ ὅτι εἶσαι κουτὸς ἢ ὅτι τὸ κάνεις ἐξεπίτηδες.

Λοιπὸν σὲ ρωτοῦμε, μέσα στὰ πολεμικὰ πλοῖα ἔβανες στῆς στέρες ποῦ πίνουν νερὸ οἱ ναῦταις βυσάστραις.

Θὰ ρωτήσετε τί πράγματα εἶναι αὐταῖς ἢ βυσάστραις πάλι. Νὰ, εἶναι κάτι λάστιχα ἀπὸ τὰ ὅποια ὅταν θέλη νὰ πγῆ κάθε ναύτης; νερὸ, πᾶει καὶ βάνει τὸ στόμα του καὶ βυζένει σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν ἐκεῖνα τὰ μικρὰ μπουκαλάκια καὶ βυζένουν, ὅταν ἡ μάνας τους δὲν ἔχουν γάλα.

Αὐτὴ τὴν συνήθεια τὴν ἔχουν τὰ ξένα πολεμικὰ πλοῖα, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ γιὰ πγοῖο, παρακαλοῦμε σκοποῦ τὴν ἔχουν, κ. ὑπουργέ;

Γιὰ τὸν σκοποῦ, διότι ταξιδεύουν ὠκεανούς καὶ διότι πᾶν εἰς ἐμπόλεμα μέρη σὰν τὴν Ἀλεξάντρα, Κίνα καὶ λοιπὰ καὶ πρέπει νὰ κάνουν οἰκονομία τοῦ νεροῦ, τὰ δικὰ μας ὁμως τὰ πλοῖα ποῦ θὰ ταξιδεύουν γιὰ νὰ κάνουν οἰκονομία τοῦ νεροῦ, ἀφοῦ εἶναι ἀραγμένα στὸν Περαιὰ καὶ στὴ Σαλαμίνα ὀλοχρονίς;

Νὰ ρωτήσης καὶ ἀκόμα ἓνα ἄλλο, καὶ τί βλάπτει αὐτό; Τί; Νὰ, ἂν ἓνας ναύτης εἶναι παθιασμένο; καὶ βάνη τὸ στόμα του σ' αὐτὴ τὴν βυσάστρα δὲν θὰ πάθουν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νάρφταις; Ὅταν δὲ πρόκειται νὰ νυφτοῦν πᾶς νύβονται; Βυζένουν τὸ νερὸ καὶ ἀφοῦ γεμίσει τὸ στόμα τους. Ὑστερα τὸ ρίχνουν μέσα στῆς χούρφταις τους καὶ νύβονται. Νύβονται σὺ ἔτσι, κύριε ὑπουργέ, ἀπὸ τὸ στόμα δηλαδὴ;

Νὰ, μ' αὐταῖς καὶ μ' αὐταῖς τῆς ἀνοησίας, καταστρέφεται τὸ ναυτικὸ μας, καὶ γι' αὐτὸ οἱ ναῦτές μας δὲν ἔχουν κάμμειὰ πειθαρχία καὶ θὰ καταστήσῃ ὁ στόλος μας μ' ὅλα τὰ μελλουόνια ποῦ θέλετε νὰ ξοδέψετε, ρεντίκουλο τοῦ κόσμου.

Αὐτὰ, λοιπὸν κ. ὑπουργέ, λέγονται κουταμαρίας τὸ ἀνάγνωσμα. Ἀργήσαμε νὰ σὲ ψουνίσουμε καὶ σένα, ἀλλὰ σὲ ψουνίσουμε, καὶ ψουνίσουμε ἀπὸ σβέρκο.

Προχτές

μὲ γύρευαν στὴν διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας μὲ εὐγενικὸ τρόπο, ἐγὼ ἀπὸ τὸν κκιρὸ ποῦ μ' ἔχωσεν εἰς τὸ Ἐκτο, κλοῦ ἀστυνο-

μία καὶ φεύγω πέντε μέλλια μακρὰ, δὲν θέλω νὰ πατήσω τὸ ποδάρι μου ἐκεῖ οὔτε γιὰ καλὸ, οὔτε γιὰ κακὸ, ἀλλὰ ἔλα ποῦ τί μπορεῖς νὰ κάνης; ποῦ σοῦ λέει ὁ ἄλλος— ἡ ἀστρονομία σὲ φωνάζει.

Ἀστρονομικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

Πῆγα.

Μοῦ καθίζουν κάτι κλητῆρες δύο πράγματα σὰ βούρτσαις στ' αὐτιά καὶ ἓνα ξύλο σὰν γαλέτα στὸ στόμα καὶ μοῦ λέν — μίλα τώρα. — Καὶ λέω γῶ, τί νὰ μιλήσω. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μούρχεται μιὰ ἀλλοιώτικη φωνὴ στ' αὐτιά καὶ μοῦ λέει :

— Πρὲ ἀδερφέ, ὅταν γράφης, δὲν ξετάξεις καὶ καλλίτερα τὰ πράγματα, αὐτὸς ὁ Ἑρρίκος ποῦ ἔγραψες πῶς ἦρθε στὴν μπουρχία τοῦ Περαιὰ καὶ τὸν κοροΐδεψε ἡ Ρόζα καὶ ὅτι τάχα ἦτανε μπροστὰ καὶ ἡ ὑπαστυνομία, εἶναι ψέμματα καὶ σὲ γέλασε, διότι πῆγε ὁ μασκαρὰς νὰ τὴν κλέψῃ καὶ ἡ ὑπαστυνομία τοῦ Περαιὰ ἔκανε τὸ χρέος τῆς, καὶ μᾶς φορτώθηκες ἀδίκαια καὶ βρῖκαμε τὸν μπελᾶ μας ἀπὸ τὸν μαγκούρη ποῦ μᾶς ψόρησε στῆς ἀνακρίσεις.

Ἐγὼ ἄμα ποῦ ἄκουσα αὐτὴ τὴ κουβέντα τῆς ὀμιλίας τᾶχασα. Καὶ μήπως εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ν' ἀκοῦς ὀμιλία καὶ νὰ μὴ βλέπης παιὸς σὲ κουβεντιάσει; Ἀπὸ τῆ σαστιμάρα μου, φωνάζω καὶ λέω : Ποιὸς εἶναι ἀδερφέ, αὐτὸς ποῦ μοῦ μιᾶ; Καὶ μοῦ λέει μιὰ φωνή. — Νὰ ἐγὼ, ὁ βοηθὸς τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Περαιὰ, καὶ νὰ τὰ ἀναιρέσης ὅλα, γιὰτὶ σὲ γέλασαν.

— Καλὸ, κελὸ! Σὺμφωνοί. Ἐχεις δίκαιο, αὔριο θὰ τὸ δῆς γραμμένο.

Τί ἦτανε, κύριοι, αὐτὴ ἡ κουβέντα; Ἐγινότανε μὲ τὸ τελέφωνο, ποῦ εἶναι ἓνα ἀλλοιώτικο πρᾶγμα, δὲν προφάνει νὰ μιλήσης, καὶ σοῦρχεται ἀμέσως ἡ ἀπάντησις, σὰν νὰ μιλάς στόμα μὲ στόμα.

Ἄλλη φορὰ αὐτὴ τὴ δουλειὰ δὲν τὴν κάνω. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κουβεντιάσης ἀπὸ τὸν Περαιὰ καὶ νὰ σοῦρχεται τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ ἀπάντησις; ὄχι τελέφωνο, ἀλλὰ καὶ γαιδουρόφωνο νὰ μοῦ βάνουν δὲν πᾶω νὰ κουβεντιάσω, γιὰτὶ ἐκεῖ ποῦ κουβεντιάσεις, τὰ χάνεις καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ πῆς.

Οὕξω ἄλλη φορὰ ἀπὸ τελέφωνο.

Ὁ Δήμαρχος μας θανατῶν τὸ γῶς τοῦ γκαῖ.

καὶ ὁ ἀφεντικὸς του ἀπὸ τὴν φόβου τοῦ εὐγανε καὶ τὴν πλήρωσε.

Τώρα ἀφοῦ πήρε τὴν παρὰ ὁ ὑπερέτης μου γράφει νὰ μὴν περάσω τὸν ἀφεντικὸν του, ἐνῶ ἐγὼ τὴν εἶχα περασμένο ἀπὸ τὰ προχθές. Τί ποιητέον ἔθεν νῦν; Πῶς νὰ τὸν ξεπεράσωμε ἀφοῦ πλέον τὸν περάσαμε καὶ εἶναι περασμένος;

Μ' ὅλα ταῦτα ἄς τοῦ κάνωμε τὴν χάρι. Λοιπὸν, κύριε ἀφεντικὸς τοῦ δούλου σου, μάθε ὅτι ἀφοῦ σὲ περάσαμε στὸν Παληάνθρωπο, τώρα σὲ ξεπερνῶμε καὶ συχώρεσε τὸν κουτό-Ελκκα τὸν δούλό σου καὶ δὲν τὸ ξανακάνει.

Ὁ κέρβερς τῆς βουλῆς δὲν ἔργα νὰ τὸ κουτήση.

Πλημύρα Λάρισσας. Καταλαβέετε;

Εἶνε ἀπάνω ὁ κύριος Σκουζῆς; Πῆς του παρακαλοῦμε ὅτι ὁ Ράλλης τὸν ἔφαγε, ἔτσι μὲ τὸ νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ πῶς ἔχει ἰσχύ.

Πλημύρα Λάρισσας καὶ ὁ θρίλαμος τῶν πυροσβεστῶν.

Νέος ζητᾶ

Θέσιν σὲ σπῆτι νὰ ὑπηρετᾶ καὶ νὰ σπουδάζῃ. Εἶναι ἠθικώτατος καὶ τιμιώτατος. Πληροφορίας στὸν κύρ Τρίμη ποῦ ἔχει τὸ τυπογραφεῖόν του κεῖ κοντὰ στοὺς ἀγίους Θεοδώρους.

Προσέχετε

γιατὶ οἱ κλητῆρες καὶ οἱ δημόσιοι ἀρπάχτορες ρίχνονται κατ' ἀρπάξου ἀπὸ τὰ χέρια τὰ ἀβούλωτα τσιγαρόχαρτα. Σὰς τὸ εἶπαμε καὶ σὰς τὸ ξαναλέμε, νὰ ἀνακατεύετε τὰ βουλωμένα τσιγαρόχαρτα μὲ τὰ ἀβούλωτα, ἄλλοιῶς θὰ βρῖσκετε τὸν μπελά σας στὰ καλὰ κληθόμενα ὅσοι δὲν θέλετε νὰ πάρετε πίπε; τοῦ Καλλιγᾶ: